

Marjon
Weerink

ONT MAS KERD

HET FEEST VAN HET JAAR ZET HAAR LEVEN OP Z'N KOP

Marjon Weerink

Ontmaskerd

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020556544
ISBN e-book 9789020556551
ISBN audio 9789020556568
NUR 340

© 2025 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Het Omslag Atelier

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Lieve lezer,

Wat tof dat je mijn vierde roman in handen hebt! Voor dit boek heb je geen zakdoekjes nodig, zoals bij *De liedfabriek*. Je hoeft ook geen belangrijke maatschappelijke thema's te verwachten, zoals bij *Podiumbeest*. Er komen geen beruchte studentenverenigingen en enerverende treinavonturen bij kijken. Maar wat dan wél? Er moet toch iets op die 317 pagina's staan?

In dit verhaal neem ik je mee naar een klein dorpje in het oosten van het land, vlak aan de Duitse grens: Langeveen. Het ligt zes kilometer verwijderd van de plek waar ik zelf ben opgegroeid. Toen ik achttien was, wilde ik niets liever dan vertrekken, de wijde wereld in. Want wat was er nou te doen in zo'n gat?

Verrassend veel, zul je merken. En ik moet je bekennen: ik heb nog nooit eerder zo'n lol gehad tijdens het schrijven. Hopelijk is het lezen voor jou net zo'n feest.

Dit boek is mijn ode aan de gemeente Tubbergen, met al z'n mooie plekjes, de nuchtere inwoners, het noaberschap en het feit dat je buurman nog eerder weet dat je een andere baan hebt dan jijzelf. Er komen heel wat herkenbare plekken voorbij in dit boek, al heb ik me wat artistieke vrijheden gepermitteerd – ja, ik weet dat er al jaren geen supermarkt meer is in Langeveen. De personages zijn fictief, maar wees eerlijk: of je nou in Langeveen, Geesteren of Reutum woont; iedereen kent wel een type als Mariël...

Heel veel leesplezier!

Liefs, Marjon

Hoofdstuk 1

Allemachtig, wat is dit strak. Ik houd mijn buik zo ver als ik kan in, terwijl ik met veel moeite de haakjes probeer te sluiten. Nog eentje. Ik wurm en worstel mezelf voor de laatste keer in een onmogelijke hoek en dan zitten ze eindelijk alle zestien dicht. Oef. Waarom had ik ook alweer bedacht dat een korset een goed idee was? Diep inademen lukt niet, dus ik sta oppervlakkig te hijgen als zo'n foute actrice in een pornofilm. Althans, dat denk ik, want ik kijk nooit pornofilms.

Wanneer ik uitgehijgd ben, haal ik uiterst voorzichtig de jurk uit z'n hoes. Hij is magnifiek. Crèmekleurig, met wijd uitlopende mouwen, bergen ruches, een vierkante halslijn en een enorme *poofy* rok. Echt zo'n kledingstuk uit een kostuumdrama, waarbij je borsten meer óp de jurk liggen dan erin. Ik stap in het pompeuze geval, hijs het over mijn schouders en trek met veel gehannes de rits op mijn rug dicht. Dan draai ik me naar de spiegel.

Perfect. Zwaar over de top, maar dit is precies wat ik voor ogen had. Ik maak grinnikend een reverence naar mezelf. Ralph gaat het ook helemaal fantastisch vinden. Als hij tenminste thuiskomt, zodat hij me kan zien. Een beetje ongerust kijk ik op de klok. Kwart over acht. Hij had een uur geleden al terug moeten zijn; het feest begint over een kwartier.

Alsof Ralph weet dat ik aan hem denk, hoor ik de zoete klanken van Ed Sheerans 'Perfect', die ik als ringtone aan hem heb gekoppeld. Ik schuifel met moeite door de slaapkamer om de telefoon op te pakken, die op het bed ligt. Onderweg ram ik met mijn

monsterlijke jurk bijna het lampje van een nachtkastje.

‘Hé, schat.’ Ik ben alweer buiten adem van die twee meter.

‘Hoi, lieverd. Het spijt me echt vreselijk, maar ik ben nog op mijn werk.’

Mijn schouders zouden ingezakt zijn als dat korset ook maar enigszins had meegegeven. ‘O.’

‘We hebben vandaag een gigantische crisis gehad door vervuiling met een bacterie.’ Hij klinkt uitgeput en gefrustreerd. Ik weet dat hij ook enorm naar dit feest heeft uitgekeken, wat mijn eigen teleurstelling meteen een stuk minder groot maakt.

‘Dat is akelig. Is de situatie nu weer onder controle?’

‘Voor zover dat mogelijk is wel, ja. Maar ik moet nog wat zaken afronden hier.’

Ralph heeft een verantwoordelijke baan in de drinkwatervoorziening. Stiekem ben ik daar best trots op. Ja, hij werkt lange dagen, maar hij doet iets voor de samenleving wat belangrijker is dan bijna alle andere beroepen, als je er goed over nadenkt. Weekje geen school? Geen krant? Geen vuilniswagen die de containers komt legen? Ach ja, volgende week weer een nieuwe kans. Weekje geen drinkwater? Rampzalig.

‘Dan ga ik gewoon in mijn eentje,’ zeg ik monter.

‘Ik vind het heel vervelend voor jou.’

‘Ach, maak je om mij geen zorgen, ik vermaak me wel.’

‘Daar twijfel ik geen seconde aan,’ antwoordt hij. Hij valt even stil. Wanneer hij weer begint te praten, klinkt hij verlangend. ‘Ik ben zo benieuwd hoe je eruitziet.’

Ik draai een rondje voor de spiegel. ‘Fenomenaal.’

‘Ik had niet minder verwacht.’

‘Nu kan ik jouw outfit helemaal niet zien,’ pruil ik.

‘Ho wacht, dat is nog geen uitgemaakte zaak. Ik ga het niet red- den om op tijd te zijn, maar als het een beetje meezit en het geen nachtwerk wordt, kom ik alsnog.’

Mijn zonnige humeur keert terug. ‘Dat zou fijn zijn.’

‘Ik wil dit feest gewoon niet missen. En ik wil jou zien stralen.’

‘Hang dan gauw op. Des te eerder ben je hier.’

‘Kijk maar uit naar de vent met het zwarte masker,’ zegt hij geamuseerd.

‘En kijk jij maar uit naar de meest ontspoorde jurk in de hele zaal, dan zit je goed.’

‘Doe ik. Veel plezier alvast.’ En met die woorden hangt hij op.

Ik gooi de telefoon met een zucht aan de kant en bewonder mijn outfit nog eens. De springerige donkerblonde krullen die mijn ronde gezicht omlijsten, heb ik zo hoog opgestoken dat ik een stuk langer lijk dan één meter vijftien. Mijn borsten liggen als glanzende appels te pronken. Een paar reusachtige oorbellen met nepkristallen, die ik ooit op de kop heb getikt bij een vintagewinkel, bungelen heen en weer in mijn oren. Mijn taille wordt in deze jurk extra benadrukt, en mijn brede heupen, die me altijd een doorn in het oog zijn, zijn volledig verdwenen onder de honderd lagen stof. Ik pak mijn goudkleurige filigraanmasker van de kaptafel, druk hem zacht tegen mijn gezicht en knoop heel voorzichtig het lint achter mijn hoofd dicht om te voorkomen dat ik mijn kapsel ruïneer. Daarna stift ik mijn lippen bloedrood.

‘Kom maar op met die award,’ zeg ik vol vertrouwen tegen mijn spiegelbeeld.

Onhandig strompel ik de trap af. Verrek, het blijkt toch wel erg moeilijk te zijn om iets anders te doen met zo’n enorme jurk dan gewoonweg staan. En dan heb ik de hoepel die erbij werd geleverd nog achterwege gelaten ook. Ik trek mijn All Stars aan – mijn schoenen zijn toch niet zichtbaar, dus waarom zou ik mijn voeten martelen? – en wurm mezelf door de deur naar buiten.

Een van de voordelen aan wonen in Langeveen: alles is dichtbij. De feesttent is letterlijk honderdvijftig meter van ons huis. Ik weet dat een heleboel mensen nog niet dood gevonden willen worden in

zo'n gat als dit, maar ik vind het hier fantastisch. Iedereen begroet je als je over straat gaat en je wordt 's nachts niet wakker van schreeuwende tieners, scheurende taxi's en stampende muziek. De lucht is fris, de tuinen hebben het formaat waarbij je niet hoeft te kiezen tussen een moestuin, een leuke set tuinmeubelen of een speelplek voor de kinderen, en iedereen helpt elkaar. Als je dakgoot lek is, zeg je tegen de buurvrouw: 'Hé buuf, mijn dakgoot lekt!' en dan weet zij wel een nicht, neef, zoon van een vriendin of iemand anders die kan helpen. Nee, wacht, dat klopt niet. Je hoeft helemaal niet tegen de buurvrouw te zeggen dat de dakgoot lekt. Het is waarschijnlijker dat er – nog voordat je zelf weet dat de dakgoot lekt – aangebeeld wordt, je nietsvermoedend de deur opent en daar een vriendelijke man van een jaar of veertig ziet staan met een gereedschapskoffer in zijn hand. 'Hallo! Je buurvrouw zei dat je dakgoot lekte, dus ik dacht: ik kom meteen even langs.' Zo werkt dat hier.

Ik moet eerlijk zijn: een dorpje van deze afmetingen heeft ook een paar nadelen. Er is een supermarktje, een snackbar, een bruin café en één degelijk restaurant. Dat is het. Geen bloemist, geen kledingwinkel, niets. En het tweede nadeel: iedereen weet alles van je. Echt alles. Maar als je geen geheimen hebt, zoals ik, is er niets aan de hand.

Terwijl ik het korte stukje naar het feestterrein loop, begroet ik al minstens tien bekenden. Logisch ook, letterlijk het halve dorp loopt vanavond uit. Er gebeurt hier niet zoveel spannends, maar twee keer per jaar gaan we los: tijdens de Volksfeesten en carnaval, waarbij kosten noch moeite worden gespaard. Deze editie van de Volksfeesten is een heel bijzondere; vanwege het jubileum is er een gemaskerd bal gepland. Al weken gaan de gesprekken in het dorp over niets anders dan het bal. Sommige inwoners deden erg geheimzinnig over hun outfit, anderen zeiden dat ze het heel simpel wilden houden. Ik heb me er allesbehalve simpel van afgemaakt. Maar ja, ik ga natuurlijk voor de hoofdprijs.

Ik realiseer me dat ik nu klink alsof ik mijn hele 29-jarige leven al in dit dorpje woon, maar dat is niet waar. Ik woon hier eigenlijk nog maar acht maanden. Oorspronkelijk kom ik uit Reutum, veertien kilometer verderop. Tussen deze twee niemendalletjes van dorpen ligt Tubbergen, waarnaar mijn vader altijd refereerde als 'de stad', hoewel het daar zowel de rechten als het formaat compleet voor mist.

Die zogenaamde stad was ook de plek waar ik Ralph een jaar geleden leerde kennen. Ik had mezelf al het etiketje 'eeuwige vrijgezel' opgeplakt. Mijn vriendinnen uit het dorp hadden rond hun zestiende of zeventiende verkering gekregen met een jongen die ofwel een klasgenoot danwel een buurjongen was, en zaten inmiddels al lang en breed in de trouwfase. De eerste kinderen werden geboren, terwijl ik nog maar nauwelijks de daten-voor-volwassenen-wereld had ontdekt. En toen zag ik hem. In de drogist. Ik stond in mijn niet al te frisse werkkleding mijn hele mandje vol te laden met maandverband en inlegkruisjes (hé, als je kilometers moet fietsen voor de dichtstbijzijnde drogist, kun je maar beter meteen goed inslaan) toen hij achter me kwam staan.

'Mag ik je iets vragen?' vroeg hij met zijn hese, warme stem.

Ik was op slag verliefd. En dat was nog voordat ik me om had gedraaid om hem aan te kijken. Je zou zeggen dat het gezicht bij zo'n ongelooflijk sexy stem alleen maar tegen kan vallen, maar nee. Ik stond oog in oog met de meest fantastische jongen die ik in tijden had gezien. Rossig warhaar, volle lippen, blozende wangen, sprankelende grijsgroene ogen en een overdaad aan sproeten op en naast zijn neus. Man, wat een genot om naar te kijken. En toen dacht ik weer aan mijn lelijke outfit, de eigenwijze krullen die als springveren aan mijn staart waren ontsnapt, de viezige vlek op mijn schouder en de inhoud van mijn mandje.

'Nee,' kreunde ik op het moment dat tot me doordrong dat mijn kansen nu al verkeken waren.

‘Nee?’ vroeg hij verwonderd.

‘O, eh, ja,’ stamelde ik. ‘Natuurlijk mag je iets vragen. Graag zelfs.’

Er kwamen lichtjes in zijn ogen. ‘Graag? Dat is fijn. Kun je me vertellen waar de shampoo staat?’

‘Ja,’ zei ik ademloos. ‘Kom maar mee.’ Ik liep voor hem uit en was zo druk met me afvragen hoe breed mijn heupen in deze broek leken dat ik eerst ook nog het verkeerde pad koos. Toen we uiteindelijk op de goede plek stonden, bleef ik dralen, zoekend naar een reden om nog wat langer met die mooie jongen te praten.

‘Welke zou je me aanraden?’ vroeg hij.

‘Dat ligt eraan wat je nodig hebt. Heb je roos? Haaruitval? Een geïrriteerde hoofdhuid?’ Ik kon mijn tong wel afbijten.

‘Nee, ik denk dat ik heel gewoon haar heb,’ zei hij langzaam.

‘O. Nou. Mooi.’ Ik draaide me om en pakte lukraak een fles uit het schap. ‘Deze is goed.’

Hij nam de fles van me over. ‘Voor dof, futloos haar,’ las hij voor, waarna hij me met trillende mondhoecken aankeek.

Driedubbel shit. Ik griste de fles weer uit zijn handen en pakte razendsnel een andere.

‘Voor grijs haar.’ Hij deed nu niet eens meer een poging om zijn lach in te houden.

Als ik een rapportcijfer mocht geven voor mijn poging om indruk te maken, gaf ik mezelf een min drie. Hooguit. Ik haalde diep adem in de hoop mezelf weer bij elkaar te kunnen rapen.

En toen deed ik iets waarvan ik nog steeds niet snap dat ik er het lef voor had. Het had vast iets te maken met de extra lange dienst die ik had gedraaid omdat een collega niet op was komen dagen. Ik keek hem recht aan. ‘Sorry. Misschien is het beter dat je een verkoopster om advies vraagt, want ik ben te veel afgeleid door jouw leuke hoofd en sexy stem om er nog een zinnig woord uit te krijgen.’

Zo. Ik draaide me met mandje en al om, klaar om weg te lopen.

Het was beschamend, maar ik had in elk geval zelf de regie in handen gehouden. Mam zou trots op me zijn.

Maar toen greep hij me bij mijn elleboog. ‘Hé, loop niet weg,’ smeekte hij. Ik keek verbaasd naar hem op. Zijn wangen werden nog iets dieper roze van kleur. ‘Waarom denk je dat ik jou vroeg waar de shampoo staat, terwijl er drie verkoopsters toekijken en het schap met shampoo het eerste is waar je tegenaan loopt als je de winkel binnenkomt?’

Ik herinner me nog precies de kriebel in mijn buik toen het tot me doordrong wat hij wilde zeggen. En zo begon het dus. In de weken die volgden, vinkte hij zonder het te weten bijna alle punten op mijn mannenverlanglijstje af (waarvan ik de lat in de loop der jaren al had verlaagd naar een scoringspercentage van vijftientig procent), waaronder ‘is attent en brengt soms een cadeautje mee’ en ‘vindt zichzelf niet slimmer dan mij’. Hij had zelfs geen problemen met mijn regel om pas bij de vijfde date iets meer uit te spoken dan alleen zoenen. Het enige waar ik geen vinkje achter kon zetten, was het punt ‘is avontuurlijk ingesteld’, maar misschien maakte het feit dat hij nét niet perfect was hem nog wel perfecter.

Hij bleek veel te werken (punt zes: ambitie – check!), waardoor hij niet veel tijd had om af te spreken. Ik had op mijn beurt alleen een fiets, wat het niet heel aantrekkelijk maakte om regelmatig die afstand van veertien kilometer te overbruggen. Het was dus een logisch gevolg dat ik al snel bij hem introk. Voor mij een flinke vooruitgang, want Ralph bleek in een knus, witgeschilderd huis te wonen met een overdekt terras en een diepe tuin. Ik gaf de lange muur van de woonkamer een vrolijke lik verf, verschoof wat meubels, kocht een nieuw vloerkleedje en zette wat kaarsjes neer. Ik voelde me er meteen helemaal thuis.

‘Dag, Essie.’ Ik word weer naar het heden getrokken door een dorpsbewoner die achter zijn tuinhekje ongegeneerd staat te kijken naar iedereen die passeert. Het is een groezelige kerel die eruitziet

alsof hij al een jaar of vijftig langer leeft dan goed voor hem is en die overduidelijk nog nooit van MeToo heeft gehoord.

‘Goedenavond,’ reageer ik beleefd, hoewel ik me afvraag of hij doorheeft dat ik iets terugzeg, zo gebiologeerd staart hij naar mijn borsten.

Snel loop ik verder naar het feestterrein. Ik slalom langs de kermisattracties en de opblaasbare survivalbaan, die ieder jaar onderdeel zijn van de Volksfeesten, tot ik bij een rode loper kom die naar de ingang van de feesttent leidt. Aan weerszijden van de loper staan zuilen met bloemen. Als vanzelf komt er een glimlach op mijn gezicht, terwijl ik zo elegant mogelijk naar de ingang schrijd – zowaar zonder te struikelen – waar twee mannen verkleed als lakei de kaartjes staan te controleren.

‘Goedenavond, beeldschone jonkvrouwe,’ zegt een van beiden met een buiging.

Ik knik vriendelijk en laat mijn ticket zien, gemaakt van ouderwets ongebleekt papier met een krullerig lettertype en een afscheurstrookje. Als het toegangskaartje een voorbode is van wat me vanavond te wachten staat, zit het wel goed.

Zodra de heren me groen licht geven, loop ik naar binnen, langs de geïmproviseerde balie van de garderobe, waarachter een zestienjarige met een opplaksnor en een hoge hoed verveeld op zijn telefoon staat te scrollen, en kijk om me heen.

Wauw.

Echt wauw.

Ik moet alles even op me laten inwerken. De kroonluchters, de gouden ornamenten, de waterval van bloemen, de grote buffettafel die staat opgesteld, het strijkkwartet dat bekende klassieke muziek speelt. Langs de wanden zijn metershoge panelen gemaakt die de indruk wekken dat we in een enorm landhuis staan in plaats van in een tent. Ik strek mijn nek om maar niets over het hoofd te zien. Is dat nou een echte fontein in het midden van de dansvloer?

‘Hé, Essie!’ Chiara slalomt langs alle mensen naar me toe met een brede grijns op haar gezicht. ‘Je ziet er geweldig uit.’

‘Dank je. Jij mag er trouwens ook wezen.’ Mijn vriendin draagt een blauwe galajurk en een bijpassend oogmasker met veren. Op haar torenhoge pumps is ze zo’n dertig centimeter groter dan ik. Haar glanzende asblonde haren draagt ze in een stijlvolle strakke wrong.

‘Je wilt niet weten hoe verschrikkelijk dat ding kriebelt. Na mijn tweede wijntje gaat-ie sowieso af.’ Ze veegt geërgerd de veren van haar voorhoofd. Dan kijkt ze om zich heen. ‘Waar heb je Ralph gelaten?’

‘Hij komt wat later.’ Althans, dat hoop ik. ‘En die vent van jou?’

Ze snuift. ‘Al zou het leven van mij en de kinderen ervan afhangen, dan zou hij nog niet naar een bal gaan.’

Chiara is dus zo’n persoon die de dorpsdoelen al bereikt heeft. Ze is kapster – o wacht, we hebben dus nog een extra voorziening in Langeveen! – en trouwde op haar drieëntwintigste met haar jeugdliefde, met wie ze inmiddels twee zoontjes heeft en in een kast van een nieuwbouwhuis woont. Ze was op de enige middelbare school die deze gemeente rijk is al een vriendin van mij, maar nadat we onze diploma’s haalden, verwaterde ons contact. Toen ik bij Ralph introk, kwam ik erachter dat ze drie straten verderop woont. Inmiddels drinken we bijna elke week samen een kop koffie om bij te praten. Dat is nooit saai, want we hebben dankzij ons werk altijd iets te vertellen.

‘Jammer. Ik weet zeker dat de combinatie van een zwart masker en een vlinderstrikje hem erg goed had gestaan.’ John, de man van Chiara, is best een knappe vent. Hij doet me altijd aan die acteur uit *Fifty Shades of Grey* denken.

‘Nou, ik ben blij dat hij thuis is gebleven. Kan hij mooi op die twee terroristjes passen.’

Ik schiet in de lach. De jochies van Chiara zijn ongelooflijk schat-

tig, maar ze slopen alles wat ze maar in handen krijgen. Volgens mij is de schade-app van de verzekering Chiara's meest gebruikte app.

'Ik heb trouwens nog een stapel boeken en tijdschriften voor je liggen,' zeg ik tegen haar. Bij gebrek aan een bibliotheek en een boekwinkel schuiven we van alles naar elkaar door.

'Fijn. Zal ik die zondagmiddag op komen halen?'

'Zondag ben ik er niet, dan heb ik familieverplichtingen.'

'Dan hop ik dinsdag na m'n werk wel even langs.'

'Prima.'

Er komt een ober met een dienblad naar ons toe. Ook hij is verkleed, hij heeft zelfs zo'n witte pruik op met een staartje waar een strikje omheen zit. 'Kan ik de dames welkom heten met champagne?'

'Natuurlijk,' zeg ik, en ik neem het glas aan dat hij me aanreikt.

Chiara doet hetzelfde en tikt haar flûte tegen de mijne. 'Proost. Op een avond helemaal uit je plaat gaan.'

'Ik moet me een beetje inhouden. Morgen vroege dienst, weet je nog?'

Ze rolt met haar ogen. 'Meid, dat maakt geen zak uit, al heb je een kater met het formaat van de Eiffeltoren. Overmorgen zijn die oudjes het toch weer vergeten.'

'Dat is waar.' Ik neem meteen maar een extra grote slok en kijk nog eens goed om me heen. Iedereen heeft het thema uiterst serieus genomen. Ik zie de mooiste Venetiaanse maskers, dierenmaskers en filigraanmaskers zoals het mijne voorbijkomen. Er lopen meerdere mensen rond die als het spook uit *The Phantom of the Opera* zijn verkleed.

'Kijk nou, Esmée en Chiara,' hoor ik iemand achter ons zeggen. Ik hoef me niet eens om te draaien om te weten wie het is, want er is in dit dorp maar één persoon die zo'n snerpemde stem heeft, en dat is Mariël. Ze is nog kleiner dan ik en staat bekend als het wandelende nieuwsbulletin van dit dorp. Als er ook maar een

kruimel informatie naar buiten komt, is zij ervan op de hoogte. Eerlijk gezegd mag ik haar niet zo. Haar status is haar een beetje naar haar hoofd gestegen, denk ik, want ze gedraagt zich alsof ze de koningin is.

Toch keer ik me naar haar toe om haar uitgebreid te begroeten, want iemand als zij kun je maar beter te vriend houden. ‘Mariël!’ roep ik enthousiast. ‘Wat zie je er...’ Pas halverwege mijn zin dringt het tot me door dat ze gekleed is in een wit gewaad met een pest-masker. Oei, wat ga ik daar nou van maken? ‘... origineel uit.’

Haar teleurgestelde oogjes priemen me vanachter het masker aan. ‘Hoe wist je zo snel wie ik ben?’

‘Je bent een van de weinigen die me bij mijn volle naam noemt,’ zeg ik diplomatiek.

‘En de enige die mijn naam uitspreekt als Giara,’ voegt Chiara er met een brede glimlach aan toe, hoewel ik weet dat het haar mateloos stoort wanneer mensen haar naam vernederlandsen.

‘Zo schrijf je het toch ook?’ zegt Mariël onschuldig.

‘Je zoon heet Thijs. Die noem je toch ook geen T-hijs, of wel? Dus kun je mijn naam gewoon met een K uitspreken.’

Oké, hoog tijd om ons uit de voeten te maken. ‘Ik heb enorme dorst. Chiara, ga je mee naar de bar? Mariël, leuk om je gesproken te hebben.’ Voordat die roddeltante nog iets kan zeggen, sleur ik Chiara met me mee.

‘Hè, waarom onderbrak je ons nou?’ zegt Chiara nadat ik twee wijntjes voor ons heb besteld. ‘Ik had net de moed verzameld om dat mens eens op alle fronten de waarheid te gaan zeggen.’

‘Dat doe je dan maar op een ander moment. Ze zit namelijk in de jury vanavond.’

**Er is één nadeel aan wonen in een klein dorp:
iedereen weet alles van je. Echt alles. Maar als je geen
geheimen hebt, zoals ik, is er niets aan de hand.**

In het stoffige dorpje Langeveen gebeurt meestal niet zoveel spannends. Wanneer er een gemaskerd bal wordt georganiseerd, is iedereen dan ook in rep en roer. Essie gaat er uiteraard naartoe, samen met haar vriend Ralph, maar de avond eindigt heel anders dan Essie had verwacht. Plotseling is Essie het middelpunt van alle dorpsroddels en staat haar relatie met Ralph op losse schroeven.

Dit boek bevat stoere vrouwen, enerverende motorritten, een op z'n zachtst gezegd interessante buurtwinkel, krasse 80-plussers en een decadente bruiloft. Na het lezen weet je waarom je nooit zomaar ergens naar binnen moet lopen, ook al is de deur 'los'.

Marjon Weerink schrijft feelgood om hardop bij te lachen. De bewoners van Langeveen sluit je gegarandeerd in je hart, met Essie voorop. Eerder verschenen *Op het verkeerde spoor*, *Podiumbeest* en *De liedfabriek*.

Z&K

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 556544

NUR 340